

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **TM-TRUCK s.r.o.**, se sídlem Vysoká Pec, Julia Fučíka čp. 53, zastoupena JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Trojanova 12, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2010, čj. 5842-7/2010-900000-302,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 28. 5. 2010, čj. 5842-7/2010-900000-302, **s e z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 922,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Jaroslava Nováka, Ph.D., advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 28. 5. 2010, kterým bylo zamítnuto odvolání pana R. E. proti rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 21. 1. 2010, čj. 840/2010-160100-34, jímž byl podle ust. § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních zajištěn dopravní prostředek značky VOLVO FH42T, registrační značky 1U7 0388, včetně návěsu značky Schwarzmüller TS 3/E registrační značky 4U6 3585. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že dne 21. 1. 2010 bylo u čerpací stanice H&D OIL

v Chebu kontrolováno vozidlo – tahač značky VOLVO registrační značky 1U70388 a cisterna reg. značky 4U6358, v němž odvolatel přepravoval 36 362 litrů benzínu Natural BA95, přičemž bylo zjištěno, že údaje uvedené v průvodním dokladu č. 4074414 jsou nepravdivé – nebyla uvedena aktuální adresa společnosti EKOL GAS PB s.r.o. K námitkám v odvolání žalovaný uvedl, že institut zajištění vybraných výrobků slouží jako předběžné opatření. V průvodním dokladu byla uvedena adresa příjemce společnosti EKOL GAS PB s.r.o. se sídlem Lipová cesta 736, Milevsko. Adresa tohoto příjemce však byla dne 13. 11. 2009 změněna na Pražská 288, Písek. Předložený průvodní doklad tak obsahoval nepravdivý údaj a podmínky pro zajištění byly splněny. Nadto žalovaný poukázal na to, že na mezinárodním nákladním listu CMR bylo uvedeno jiné místo vykládky. Žalovaný dále uvedl, že odvolatel jako kontrolovaná osoba není dopravcem ale pouze jeho zaměstnancem, když dopravcem je společnost TM-TRUCK s.r.o., kterou bylo proto nutno přibrat jako osobu zúčastněnou na řízení.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně namítla zmatečnost celého daňového řízení, když celní orgány od počátku jednaly nikoliv s ní, ale s panem R. E., jehož považovaly za kontrolovanou osobu. Žalobkyně vůbec nebyla zpravena o řízení a nebylo jí tak umožněno poskytnout součinnost. Pan R. E. byl nesprávně považován za osobu, která zboží přepravovala, ačkoliv byl pouze řidičem. Rovněž není zřejmé, proč pohonné hmoty nebyly přečerpány do nádrží společnosti Čepro a.s. a proč byl zajištěn i tahač. Celní úřad zde nepostupoval přiměřeně, a to ani z hlediska časového, když ani do podání žaloby nebylo rozhodnuto ani o propadnutí či zabránění věcí, ani o zrušení zajištění. V projednávané věci se jednalo o formální a odstranitelný nedostatek v dokladech, protože zajištění vybraných výrobků a dopravního prostředku bylo nepřiměřené a neodpovídalo účelu ust. § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních. Celní úřad učinil žalobkyni formálně odpovědnou za pochybení jiného subjektu a navíc ji od počátku řízení nepřipustil ani jako účastníka řízení. Porušení procesních práv žalobkyně pak vedlo i k zásahu do jejího vlastnického práva.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítl, že žaloba je nepřipustná podle ust. § 68 písm. a) soudního řádu správního, neboť žalobkyně nevyužila svého práva podat proti rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň odvolání, ačkoliv byla v průběhu řízení vyrozuměna o tom, že je účastníkem řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně jí bylo doručeno. Zajištění dopravního prostředku bylo provedeno zákonným způsobem a bylo učiněno vůči osobě, která byla způsobilá být jeho adresátem. Nesprávnost v údajích o adrese sídla příjemce byla dostatečným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění.

Při jednání soudu dne 4. února 2014 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupkyně žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že Celní ředitelství Plzeň vydalo dne 21. 1. 2010 pod čj. 840/2010-160100-34 rozhodnutí o zajištění dopravního prostředku, kterým podle ust. § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních zajistilo tahač VOLVO s návěsem Schwarzmüller. Toto rozhodnutí bylo vydáno vůči kontrolované osobě panu R. E., nar. X, a bylo odůvodněno tím, že údaje uvedené v odst. 7 průvodního

dokladu č. 4074414 o adrese sídla společnosti EKOL GAS PB s.r.o. jsou nepravdivé. Proti tomuto rozhodnutí podal pan R. E. odvolání, v němž namítl, že nesprávný údaj o adrese je pouze formální vadou a že rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků je nepřiměřené a je projevem formalismu. Ze spisu je dále zřejmé, že Generální ředitelství cel jako odvolací orgán dne 31. 3. 2010 sdělilo Celnímu ředitelství Plzeň, že je-li odvolatel zaměstnancem dopravce, účastníkem řízení je také tento dopravce, a uložilo, aby tomuto dopravci bylo řádným způsobem doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Celní ředitelství Plzeň dopisem ze dne 7. dubna 2010 vyrozumělo žalobkyni o tom, že zajištěním vybraných výrobků a dopravních prostředků mohla být zasažena i její práva, pročez jí zasílá předmětná rozhodnutí, vyrozumívá ji o tom, že proti nim podal pan R. E. odvolání a zároveň ji vyzývá, aby se k nim ve lhůtě 15 dnů vyjádřila. To žalobkyně učinila prostřednictvím svého zástupce dne 20. 4. 2010 s tím, že k podaným odvoláním nemá připomínek.

Soud především konstatoval, že postup Celního ředitelství Plzeň byl správný, jestliže jeho prvotní rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků směřovalo vůči panu R. E., jenž byl zaměstnancem žalobkyně. Soud zde vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu, který již dříve řešil otázku totožnosti tzv. kontrolované osoby a v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č.j. 2 Afs 1/2013-40, dospěl k závěru, že *„kontrolovanou osobou nemusí být nutně vlastník vybraných výrobků, nýbrž též např. zaměstnanec právnické osoby, který se právě nachází v její provozovně (srov. B. Koteňová, et. al.: Zákon o spotřebních daních. Komentář. 2010. s. 182.). Stejně závěry byly dovozeny též judikaturou zdejšího soudu např. v rozhodnutí ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 - 85, z kterého plyne, že „[v]lastnické právo samo o sobě není vůbec rozhodné pro posouzení, vůči komu bude směřovat rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků; zde zcela postačí i jen určení subjektu, u něhož byly tyto výrobky zjištěny a prokázány, že s nimi bylo nakládáno některým z nedovolených způsobů uvedených v § 42 odst. 2 citovaného zákona (při skladování).“ Námitka stran kontrolované osoby a nepřislušnosti správce daně rozhodovat o zajištění zboží proto není důvodná.“*

Vzhledem k tomu, že dopravní prostředek – tahač a cisterna – i vybrané výrobky byly v okamžiku rozhodování orgánu celní správy v dispozici pana R. E., zaměstnance žalobkyně, Celní ředitelství Plzeň nepochybně, jestliže rozhodlo tak, že dopravní prostředek i vybrané výrobky se zajišťují panu R. E.

Za podstatnou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, však soud považuje závadný postup Celního ředitelství Plzeň ve vztahu k žalobkyni poté, kdy vyšlo najevo, že právě ona je tím subjektem, jemuž patří zajištěný dopravní prostředek. Generální ředitelství cel sice vyzvalo Celní ředitelství Plzeň, aby zjistilo, v jakém vztahu je žalobkyně k dopravovanými vybraným výrobkům i k použitým dopravním prostředkům a aby v závislosti na tom doručilo žalobkyni svá rozhodnutí o zajištění, avšak tento pokyn byl podle názoru soudu splněn jen zčásti. Celní ředitelství Plzeň sice zjistilo, že pan R. E. je zaměstnancem žalobkyně a že tedy subjektem disponujícím dopravním prostředkem je právě žalobkyně, ale způsob, jakým následně žalobkyni vyrozumělo o jejím postavení v řízení a zejména o jejích procesních právech, shledal soud nedostatečným.

Jak je zřejmé ze spisu, žalobkyni sice byla obě rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň doručena, a žalobkyně byla současně vyrozuměna o tom, že pan R. E. proti nim

podal odvolání, s tím, že se k nim může vyjádřit, ale nebyla nijak poučena o tom, že i ona sama má právo podat proti těmto rozhodnutím vlastní odvolání. Přitom řádné poučení o opravném prostředku je elementární náležitostí každého rozhodnutí orgánu veřejné správy, a absence takového poučení je vždy důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Z pouhého faktu, že jí byla prvostupňová rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň doručena a že měla možnost vyjádřit se k odvoláním, proti nim podaným, však žalobkyně nemohla spolehlivě zjistit, že i jí svědčí právo uplatnit tento řádný opravný prostředek. Poučení o tom neobsahují ani rozhodnutí o zajištění, neboť ta se vztahují k panu R. E., ale ani v průvodním dopisu Celního ředitelství Plzeň ze dne 7. dubna 2010 není o takovém procesním právu žalobkyně uvedeno vůbec nic. Jestliže tedy žalobkyně nebyla náležitě poučena o svém právu podat odvolání, nebylo jí tak umožněno uplatnit svá práva účastníka řízení a tato procesní vada mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyni tak nebylo umožněno uplatnit vlastní argumenty proti postupu Celního ředitelství Plzeň, s nimiž by se musel žalovaný v odvolacím řízení vypořádat.

Městský soud v Praze tedy uzavřel své úvahy s tím, že Celní ředitelství Plzeň podstatně porušilo předpisy o řízení před správním orgánem, což mohl mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Žalovaný pak pochybil v tom, že tuto vadu nezaznamenal a neodstranil. Z tohoto důvodu proto soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dalšími námitkami uplatněnými v žalobě se soud nezabýval, neboť směřují vůči věcné správnosti a zákonnosti rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň, přičemž však žalobkyni nebylo postupem celních orgánů umožněno uplatnit je nejprve ve správním řízení. Teprve poté, kdy žalobkyně bude moci své námitky vznést v řádném odvolání a poté, kdy se s nimi odvolací orgán vypořádá, bude připadat v úvahu jejich přezkum i v řízení před správním soudem.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci úspěch a její náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 2100,- Kč, a za jeden úkon za 3400,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 11 922,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Jaroslava Nováka, Ph.D., advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. února 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Beranová